ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce R. N., zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou v Praze 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2004, čj. OAM-2297/VL-19-P08-2004, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2005, čj. 14 Az 30/2005 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2004, čj. OAM-2297/VL-19-P08-2004, neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji usnesením ze dne 3. 5. 2005, čj. 14 Az 30/2005 - 19, podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 22. 12. 2004, lhůta k podání žaloby proto uplynula dne 6. 1. 2005. Žalobce však žalobu proti rozhodnutí žalovaného podal k poštovní přepravě teprve dne 4. 2. 2005, a žaloba tak byla podána opožděně.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu včas podanou kasační stížností. Dovolal se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Namítl, že vlastnoručně psanou žalobu podal včas u žalovaného. Žalovaný však nesplnil svou povinnost podle § 20 správního řádu a namísto postoupení žaloby příslušnému soudu vrátil žalobu stěžovateli. Uvedené skutečnosti by podle stěžovatele měly být patrné ze spisu. Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i usnesení soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud o věci uvážil takto:

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolal stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, byl-li podán opožděně.

Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí; odstavec 2 citovaného ustanovení pak stanoví speciální lhůtu 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí pro podání žaloby proti určitým typům rozhodnutí ministerstva ve věci azylu.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 věty druhé s. ř. s. je lhůta pro podání žaloby zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti tvrdil, že vlastnoručně psanou žalobu podal včas u žalovaného, který nesplnil svou povinnost podle § 20 správního řádu a namísto postoupení žaloby příslušnému soudu žalobu vrátil stěžovateli. Na podporu svého tvrzení stěžovatel nenavrhl ani nepředložil žádné důkazy, uvedl pouze, že popsané skutečnosti by měly být patrné ze spisu.

Ze správního spisu bylo pouze zjištěno, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 22. 12. 2004. Ve správním spisu není založena vlastnoručně psaná žaloba, která měla být podle stěžovatele podána včas u žalovaného (v P.). Ze soudního spisu pak bylo zjištěno, že je v něm založena pouze žaloba napsaná na počítači, podepsaná stěžovatelem, datovaná dnem 3. 1. 2005 a podaná k poštovní přepravě dne 4. 2. 2005. Jak již bylo naznačeno shora, vlastnoručně psaná žaloba či potvrzení o doručení žaloby žalovanému nebyla přiložena ani ke kasační stížnosti či jejímu doplnění ze dne 13. 4. 2007.

Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání žaloby, byla středa 22. 12. 2004, je posledním dnem lhůty pro podání žaloby čtvrtek 6. 1. 2005. Stěžovatel však žalobu adresovanou Krajskému soudu v Ústí nad Labem podal k poštovní přepravě teprve v pátek dne 4. 2. 2005. V souladu s ustanovením § 72 odst. 1 věty druhé s. ř. s. by byla lhůta pro podání žaloby zachována, kdyby byla žaloba ve lhůtě podána u žalovaného. Stěžovatel však toto své tvrzení žádným způsobem neprokázal a současně takovou skutečnost nelze dovodit ani z obsahu správního či soudního spisu. Pokud krajský soud v posuzovaném případě uzavřel, že žaloba byla podána opožděně, a z tohoto důvodu žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl, nepochybil a věc posoudil po skutkové i právní stránce správně.

Nejvyšší správní soud tedy zhodnotil stížní námitku jako nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na

náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu